

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN UITVAART PRIESTER HERMAN VAN AERT

**Sint-Pieterskerk Turnhout
Zaterdag 12 november 2016, 11 uur**

Rom. 8, 31b-35.37-39

Job. 10, 11-18

Beste familie en vrienden van Herman,
Beste priesters en religieuzen,

De laatste jaren waren voor Herman een beproeving. Hij die zo sportief geweest was, moest zich gewonnen geven aan een ziekte die zijn lichamelijke en geestelijke krachten langzaam onderuit haalde. De laatste weken ging het onverwacht snel bergaf. Hoewel hij alles sinds lange tijd in gereedheid had gebracht, kwam zijn sterven toch onverwacht. Tot die gereedheid behoorde ook dat hij zijn lichaam zou afstaan aan de wetenschap. Het is een daad van edelmoedigheid, zoals we hem gekend hebben. Daarom zijn wij vandaag samen rond een foto van hem. Rond die foto hebben we enkele symbolen geplaatst van zijn priesterschap: een stola, zijn kelk en zijn brevier.

Onze eerste woorden van meeleven zijn vandaag voor de vele familieleden en vrienden van Herman, allen die hem van nabij hebben gekend. Herman kwam uit een groot Kempens gezin. Hij hield van zijn familie, van zijn vele neven en nichten, van hun partners en kinderen. Dankzij zijn familie werd Herman een gemeenschapsmens. Hij kon mensen verzamelen en met elkaar verbinden. Hij kon moeilijke situaties tussen mensen helpen ontrafelen of moeilijke knopen helpen doorhakken. Tegelijk had hij die vele mensen rond zich nodig. Hij kon niet zonder hen. Als directeur van het Sint-Pietersinstituut ging hij na lange werkvergaderingen met leerkrachten en collega's nog voetbal spelen, fietsen of rally's rijden. In de evangelielezing voor deze uitvaart hoorden we woorden van Jezus over de goede herder. Een goede herder, zegt Jezus, heeft een hart voor de schapen. Wanneer gevaar dreigt of moeilijkheden opdagen, laat hij zijn kudde niet in de steek en vlucht hij niet weg. Hij blijft bij de kudde, wat er ook gebeuren mag. Zo is Herman priester geweest. Als jonge priester kwam hij op het Sint-Pietersinstituut van Turnhout en heel zijn loopbaan is hij er gebleven. Als leerkracht en later als directeur heeft hij het Sint-Pietersinstituut geleid en bezielde, in goede en kwade omstandigheden. Hij kende zijn mensen en zij kenden hem. Ze waren aan elkaar gehecht. Vandaag bidden we voor Herman: dat hij nu mag thuiskomen bij Jezus, de echte Goede Herder, Hij die bij ons blijft en ons nooit in de steek laat, vooral niet in het uur van de dood.

Als priester voelde Herman zich diep verbonden met de Kerk, met het bisdom Antwerpen en met de wereldkerk. Hij wilde het geloof verkondigen en voorleven. Zolang het ging, wilde hij graag voorgaan in de eucharistie, in vele parochies of gemeenschappen in de buurt, ook in deze Sint-Pieterskerk. Hij was beschikbaar voor vele familieleden en vrienden om hen te begeleiden in de belangrijke dagen van het leven, om in hun gezin een kindje te dopen, een huwelijk in te zegenen of een uitvaart voor te gaan. De zorg voor de kerkgemeenschap ging hem ter harte. En toch was Herman niet alleen op de binnenkant van de kerkgemeenschap betrokken. Hij kon met alle mensen overweg, wie ze ook waren en wat hen ook bezighield. Aan allen wilde hij iets doorgeven van zijn geloof en zijn vertrouwen, ook aan wie niet meer zo'n nauwe band met de Kerk hadden. In het Evangelie zegt Jezus: *'Ik heb nog andere schapen, die niet uit deze schaapsstal zijn. Ook die moet Ik leiden en zij zullen naar Mijn stem luisteren en het zal worden: één kudde, één herder'*. In deze uitvaart bidden we dat Herman nu de volle schoonheid mag zien van wat hij als priester met hart en ziel heeft verkondigd en uitgedragen: dat Gods liefde alle grenzen overstijgt en alle mensen omvat, van veraf of dichtbij.

In de laatste jaren van zijn leven heeft Herman veel moeten loslaten van wat hem dierbaar was. Van een sportieve en levenslustige man werd hij een mens met beperkingen. Gelukkig heeft hij in die tijd kunnen rekenen op familieleden, vrienden, religieuzen en huisgenoten die hem nauw aan het hart lagen en die met hem bleven optrekken. Herman was dankbaar voor de verbondenheid die hij rond zich mocht ervaren. Wat blijft wanneer wij het kostbaarste dat we hebben, moeten loslaten of prijsgeven? Het is de vraag die zich vroeg of laat aan ieder van ons opdringt. Of dat loslaten nu vroeger komt of later, sneller gaat of trager, niemand kan zich eraan onttrekken. Wat is het laatste wat blijft? Dan kijken wij als mens en als gelovige in de richting van Gods liefde. Staat ook op Gods liefde een teller, de teller van onze levensjaren of de teller van de dood? In zijn brief aan de Romeinen schrijft Paulus: *'Ik ben ervan overtuigd, dat noch de dood noch het leven, noch engelen noch boze geesten, noch wat is noch wat zijn zal, en geen macht in den hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, die is in Christus Jezus onze Heer.'* Het zijn woorden uit de eerste lezing. We kunnen ons moeilijk de volle omvang en de diepste drijfveer van Gods liefde voorstellen. We weten niet hoe of waarom we Gods liefde verdiend zouden hebben. We beseffen amper wat Gods liefde nog met ons leven kan verrichten over de grens van de dood. 'Maar hiervan mogen we zeker zijn', zegt Paulus, 'dat niets of niemand ons van Gods liefde kan scheiden'. In dat geloof mogen we vandaag afscheid nemen van priester Herman Van Aert: in het geloof dat we voor altijd in Gods liefde geborgen blijven, hoeveel we ook hebben moeten loslaten. *Niets kan ons scheiden van de liefde Gods, die is in Christus Jezus onze Heer'*: als priester heeft Herman deze woorden ontelbaar vele keren aan mensen verkondigd en uitgelegd. Nu bidden wij dat deze woorden aan hemzelf mogen geschieden, in volle kracht en helderheid. Beste Herman, dat niets je nu nog mag scheiden van de liefde Gods! Amen.

+ Johan Bonny

Bisschop van Antwerpen